

PER MOLTS ANYS!

El "Cangur" fa vint-i-cinc anys. Com a alumna de les primeres promocions de l'escola, m'han demanat que faci un petit exercici de memòria i que expliqui algunes anècdotes del meu pas pel centre. A vegades és difícil posar-se davant d'un full en blanc i començar a escriure, però en aquest cas s'anirà omplint sense gaire esforç amb records feliços d'aquells anys d'infantesa.

La primera imatge que em ve al cap és la de dues nenes que es deien Marta. Eren les meves millors amigues i sempre anàvem juntes, érem inseparables. Tanco els ulls i aquí ens teniu cantant "Marrameu torra castanyes", decorant la classe amb els guarniments de Nadal, baixant al carrer ben agafades de la corda, per anar a jugar al parc del costat de les pistes ja que no teníem pati.

Ara em veig arrufant el nas perquè hi ha pa amb melmelada per berenar. "Vaja!, potser la senyoreta Francina farà els ulls grossos i m'ho canviarà per unes galetes amb xocolata. Avui he sigut bona nena. He fet un dibuix molt bonic i una fitxa de retallar i enganxar gomets i, a més, no he deixat res al plat."

Recordo el dia que va venir la Pilarín Vallès. En un tres i no res va convertir les parets del rebedor en un conte enorme amb dibuixos de mida natural. Ells seguia les nostres instruccions: aquí volem un gat, allà uns nens jugant a la pilota, un arbre, un sol, una casa, una nena que fa volar un estel i més enllà una bruixa, amb escombria voladora i tot.

Recordo la sensació d'embrutar-se les mans amb el fang i pintura de dits i aquella olor especial de la classe, barreja de llapis, cartolina, fusta, suor i colònia. I recordo les rialles i els plors, les corredisses pel passadís, els jocs i les cançons, l'hora de posar-se en filera per anar al lavabo, les tardes de pluja escoltant rondalles de cavallers i princeses, les migdiades accidentades per pipís que s'escapen i hamaques que esclafen dits, el continu xivarri, i l'alegria de veure la mare quan venia a buscar-te.

Per mi el "Cangur" representa el descobriment de l'amistat i de les primeres lletres, i també el descobriment dels hàbits i de les obligacions. Ara són el meu nebot, l'Adrià, i la meva cosina, la Paula, els que estan vivint aquestes experiències. I arribo a la conclusió que l'escola no ha canviat tant, malgrat el pas del temps. Només cal passar pel pati, aturar-se un moment, i veure que, curs rera curs, es repeteixen les mateixes escenes, les quals tenen l'estranya facilitat de semblar sempre noves.

Felicitats i per molts anys!

SUSANA ROS ACEDO